

A Magyar Díszposta és kialakulása

Amikor felkértek, hogy a Magyar Díszpostáról, mint leendő legfiatalabb magyar fajtáról írjak, eltöprengtem: Vajon új, vagy régi ez a fajta? Eszembe jutottak azok az idős galambászok, akiknél jártunk mikor a „gatyások” gyökereit kutattuk. Voltak közöttük nem egyszer, akik már évtizedek óta csak ezt a típust (tudatosan nem fajtát írok) tenyésztették, nem egyszer százas nagyságrendben! A kialakulásról sok történetet hallottunk:

Egyesek elképzelése szerint a Dél-alföldi tanyavilágban és falvakban, nagyszámban megtalálható magyar parasztgatyás, a törökgalamb, a római, és a postagalambok lehettek az indulás résztvevői. Ennek van némi alapja, hiszen a római galamb hosszúsága, a posta fej formája, és a másik két fajta lábtollazata ma is az alapja az összeállított fajtaleírásnak.

Voltak, akik szerint Horváth János egykori neves posta galambász állományából származónak tartják. Egyik tenyésztő egy 1932-ből származó korabeli lap fotóját is megőrizte, melyben Horváth két galambját látni, amit igen borsos áron hozatott külföldről. Ezeken jól látható, hogy a csüd erősen tollas. E madarak utódai fantasztikus eredményeket értek el, amit később Anker Alfonz is megemlít. A negyvenes évektől, amikor Horváth, a rendkívüli tudású német tenyésztő Wilhelm Scweer hatására küllemre kezdett szelektálni, tulajdon képen észrevétlenül díszgalamb tenyésztővé vált. A szépség a gyorsaság rovására ment, így a versenyeken ezek a madarak háttérbe szorultak, viszont elképzelhető, hogy új fajta született! Valószínűsíti még e változatot, hogy sokfelé Horvátpostának hívják ezeket a galambokat.

Megítélésem szerint az igazságot nem fogjuk megtudni, de megállapítható, hogy az előző változat valószínűbb, a második viszont sokkal jobban hangzik. Hogy új szerepét Horváth János milyen irányba vitte volna tovább, sosem tudjuk meg mert halála félbe szakította tevékenységét, de követői tovább vitték valamit szellemiségéből. Bizonyítja ezt, hogy több mint fél évszázad múltán is él ez a fajta. Tenyésztői ez idő alatt igazi nemes vonású díszgalambbá formálták elszigetelten, mindenféle támogatottság nélkül. Az a hihetetlen lelkesedés élte őket, amely az igazi galambtenyésztők sajátja, az a makacs kitartás, vad ellenszegülés, hogy csakazértis tartották, sőt tenyésztették kedvenceiket, mert nem volt elismertsége, fajtaleírása, sőt becsülete sem! Úgy érzem minden elismerést, és tiszteletet megérdemelnek ezek a neves és névtelen tenyésztők. Megérdemlik, hogy végre imádott galambjaiknak fajtaleírása legyen

„A nagyobb sokszínűség nagyobb rendet teremt!” -mondta egykor egy angol közgazdász, és ez talán semmire sem igaz jobban, mint a galambok népes táborára. Engedjük, sőt tegyünk róla, hogy még színesebb legyen egy újabb magyar fajtával! Hasonló gondolatok vezettek bennünket Varga András barátommal, amikor majd' tíz évvel ezelőtt leültünk a begyűjtött adatok alapján összeállítani a fent nevezett fajta standardját. Természetesen a megkérdezettek véleménye nem volt egységes, de véleményünk szerint egy fajtaleírásnak előremutatónak kell lenni, mert másképp már megszületése pillanatában elavult. Vannak, akik azóta is az un „bagolylábúakat” részesítik előnyben a kítűzött 3-5cm-es lábtollúakkal szemben, de a cél az utóbbi. Tény, az elképzelésünk elindult a fajtaelismertetés rögzítésén, és már hatodik éve küzdünk a végső célért, sokszor olyan érzéssel mintha másokat nem is érdekelné, sőt határozottan zavarná, hogy egy újabb magyar fajta szülessen.

Megnyugvással tölt el bennünket viszont, hogy van érdeklődés a fajta iránt, hiszen viszonylag könnyen tenésztethető, jól szaporodó, ellenálló fajta. Elfogadott minden postagalamb színben.

Tagadhatatlan, hogy ezek a madarak - nevükkel ellentétben - már nem a levegő akrobatái és nem a hírek hordozói, de elegáns megjelenésükkel, temperamentumukkal mindenképp a galambházak díszévé fognak válni. Bizonyosodjanak meg erről a mellékelt képek segítségével.

Polgár Béla

Törökszentmiklós